

nych. Jako kierownik duchowy do końca pozostał wierny siostronom albertynkom i serafitkom. Dużo czasu poświęcał duchowej trosce zgromadzeniom bezhabitowym założonym przez bł. Honorata Koźmińskiego. Chętnie służył posługą duchową klerykom.

Niemal przez całe życie kapłańskie o. Rzeszutek oddawał się posłudze głoszenia Słowa Bożego. W ponad 120 miejscowościach wygłosił 148 serii rekolekcji i misji ludowych oraz 101 serii rekolekcji zakonnych. Nie można ująć w liczby okolicznościowych kazań, homilii i przemówień. Był znanym kaznodzieją. Posiadał oryginalny styl wystąpień, mówił tonem przekonywującym, unikając drastycznych przykładów. Jako kaznodzieja często poruszał kwestie biblijne oraz aktualne sprawy Kościoła. Był podziwiany przez słuchaczy nie tylko za piękny język oraz za znajomość literatury i teologii, ale za trafne dobieranie tematów kazań.

O. Rzeszutek był poszukiwanym, zarówno przez duchownych jak i osoby świeckie, kierownikiem duchowym i spowiednikiem. Przez długie lata miał stałych penitentów; dla niektórych już o 5 rano zasiadał w konfesjonale. Był spowiednikiem w wielu domach zakonnych żeńskich i męskich oraz w seminariach duchownych, m.in. od 1970 roku, przez ponad 25 lat, pełnił funkcję spowiednika zwyczajnego dla alumnów seminarium śląskiego. Penitentów ujmował subtelnością, wyrozumiałością i dobrocią. Regularnie, do ostatnich tygodni życia, dla sakramentu Pokuty i odprawienia Mszy św. w mieszkaniu prywatnym, odwiedzał osoby samotne w podeszłym wieku.

Ponadto był rozmodlonym i gorliwym kapłanem, szanowanym i lubianym przez współbraci zakonnikami, do końca życia ubogim oraz pokornym synem św. Franciszka.

Niech za wszelkie dobro i za trudy życia Pan da mu życie wieczne.

Kraków

O. JÓZEF MARECKI OFM Cap.

O. Franciszek Malaczyński OSB

ŚP. O. PAWEŁ SZANIECKI OSB (1917-1998)

Gdy w wigilię uroczystości Zesłania Ducha Świętego, dnia 30 maja 1998r., wręczano O. Pawłowi Szanieckiemu Studia historyczne *Benedyktyńska praca* wydane w 80. rocznicę urodzin, nikt z uczestników uroczystości nie przypuszczał, że w tym samym roku jubilat zostanie wezwany do wieczności.

O. Paweł Szaniecki urodził się w Nawrze koło Chełmży 26 maja 1917 roku. W głęboko wierzącej rodzinie otrzymał katolickie wychowanie. Po maturze odbył służbę wojskową w szkole podchorążych rezerwy kawalerii w Grudziądzu. Następnie studiował prawo na uniwersytecie w Poznaniu. Prawdopodobnie przeżycia związane z wojną wpłynęły na decyzję wstąpienia do klasztoru benedyktynów w Tyńcu. Po odbyciu nowicjatu, dnia 28 października 1945 r. O. Paweł złożył pierwsze śluby, a w roku 1949 otrzymał święcenia kapłańskie. Po kilkuletniej

pracy wewnątrz klasztoru został proboszczem parafii w Tyńcu. W pracy parafialnej kontynuował rozwijające się duszpasterstwo liturgiczne, a poza Tyńcem chętnie wygłaszał referaty na kongregacjach dekanalnych i na kursach duszpasterskich oraz ogłaszał artykuły z tej dziedziny. Po zwolnieniu z obowiązków proboszcza, w latach 1958/59 przebywał w klasztorze benedyktynów w Lubiniu koło Kościana i tam przygotował pierwszy tom książki *Służba Boża w dawnej Polsce*. Powiększenie się liczby zakonników w Tyńcu sprawiło, że O. Paweł mógł odbyć formalne studia na Wydziale Teologicznym KUL w latach 1964-1967. Tam powstała praca doktorska *Obrzęd poświęcenia kościoła i jego znaczenie w dziedzinie religijnej, obyczajowej i kulturalnej na podstawie źródeł polskich z XII wieku*. W roku 1966 ukazał się drugi tom książki *Służba Boża w dawnej Polsce*, a w roku 1967 książka *Msza po staremu się odprawia*. Ta książka została napisana po ukazaniu się Konstytucji o Liturgii Soboru Watykańskiego II. Autor wykazał, że postulaty Konstytucji mają podstawy w dawnej tradycji Kościoła.

Na polecenie przełożonych O. Paweł skoncentrował się na badaniach dziejów benedyktynów w Polsce i z tej dziedziny opublikował kilka książek, wiele artykułów w Polskim słowniku biograficznym oraz w różnych czasopismach. Na prośbę Fundacji - Pomoc Krakowskiemu Hospicjum w roku 1997 opublikował książkę *Królowa Polski święta Jadwiga*.

Zbierając materiały dotyczące dziejów liturgii i benedyktynów w Polsce O. Paweł zgromadził okazały zbiór starodruków i współczesnych książek związanych z tymi tematami oraz kartotekę uporządkowaną według haseł.

Niezależnie od pracy naukowej, O. Paweł chętnie podejmował posługę duszpasterską. Głosił rekolekcje parafialne oraz rekolekcje dla kapłanów i dla zgromadzeń zakonnych. Spędzał także długie godziny w konfesjonale.

Gdy ujawniła się ostatnia choroba, przyjął w domowej kaplicy Sakrament Namaszczenia Chorych i udał się na Klinikę. Po powrocie do klasztoru brał udział w Mszy koncelebrowanej jak długo siły na to pozwalały. Potem aż do ostatniego dnia życia przyjmował Komunię świętą. Zmarł 27 października 1998 roku w przeddzień 53 rocznicy ślubów zakonnych. Ojciec święty zawiadomiony o śmierci nadesłał następujący telegram:

„Łączę się w modlitwie z Ojcem Opatem i całą wspólnotą Benedyktynów w Tyńcu oraz z uczestniczącymi w pogrzebie drogiego nam wszystkim Ojca Pawła Sczanieckiego. Dziękujemy Bogu za świadectwo wiary, nadziei i miłości jakie Ojciec Paweł dawał całym swoim życiem jako duchowy syn św. Benedykta oraz jako uczony. Niech dobry Bóg przyjmie go do swojej chwały.

Tynieckiej Wspólnoty, Rodzinie i Bliskim zmarłego z serca błogosławię w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

*Jan Paweł II, papież
Watykan, 29 października 1998.*

Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Tyńcu 30 października 1998 r. Przewodniczył im Ks. Biskup Stanisław Smoleński. Ufamy, że O. Paweł dołączy do grona zbawionych współbraci, których dzieje pracowicie opisywał.

Tyniec

O. FRANCISZEK MAŁACZYŃSKI OSB

Ks. Jerzy Chmiel

OSCAR CULLMANN (1902-1999)*

Dnia 16 stycznia 1999 roku zmarł w Chamonix (Francja), w wieku lat 96, Oscar CULLMANN, francuski teolog luterański, światowej sławy biblista i pionier ruchu ekumenicznego. Urodzony w roku 1902 w Strasburgu, Alzatzczyk podobnie jak starszy od niego o ćwierć wieku Albert Schweitzer, wychowany niejako w jego cieniu, rozpoczął już w latach dwudziestych dialog z katolickimi i prawosławnymi teologami. W latach 1938-1972 wykładał historię Kościoła starożytnego w Bazylei, a równocześnie był profesorem Nowego Testamentu w Strasburgu (1945-1948) i starożytnego chrześcijaństwa na paryskiej Sorbonie (1949-1972). W czasie Soboru Watykańskiego II był tzw. obserwatorem z ramienia luteran na zaproszenie Jana XXIII. Należał do założycieli Instytutu Ekumenicznego w Tantur k. Jerozolimy w roku 1965 (zob. RBL, 1983, ss. 143-147). Za całokształt działalności ekumenicznej otrzymał w roku 1993 jako pierwszy protestant nagrodę „Premio Internazionale Paolo VI”. W roku 1994 założył Fundację Dialogu ku Jedności dla działalności międzykonfesyjnej. Jego hasłem było „Jedność przez wielość” (Einheit durch Vielfalt).

Jego najwybitniejsze dzieła to *Chrystologia Nowego Testamentu* (1958), *Wiara i kult Kościoła pierwotnego* (1963), *Zbawienie w historii* (1966) oraz tłumaczony na język polski *Zarys historii ksiąg Nowego Testamentu* (Warszawa 1968).

Zwolennik i jeden z liderów metody historycznokrytycznej w egzegezie biblijnej, przeciwnik metody demitologizacji Rudolfa Bultmanna (z którym nieraz był mylony z powodu podobieństwa nazwiska), wypracował Oscar Cullmann własną koncepcję historii zbawienia. R.i.p.

Kraków

KS. JERZY CHMIEL

---

* Obszerne curriculum vitae O. Cullmanna i pełny zestaw jego prac zob. K. GÓŹDŹ, *Teologia historii zbawienia według Oscara Cullmanna*, Red. Wyd. KUL, Lublin 1996.